

A gyűlölet mint fegyver

A globálisan agyonhallgatott trilógia –

Kevin MacDonald korszakos tanulmánya ^{vol}

Hankiss Ágnessel, a Hamvas Intézet igazgatójával folytatott székhez szögezően érdekes beszélgetést a Hír Tévén a múlt héten a kitűnő Rákay Philip. Hankiss Ágnes elmondta, hogy a Történeti Hivatalban végzett kutatásai nyomán egyértelműen kiderült: az MSZMP szándékosan „építette be” az 1990 utáni korszak életébe a mindent elrothasztó „urbánus–népi” ellentétet. Amiről a bevezetés végén ismét szó lesz.

LOVAS ISTVÁN

A jövő héttől kezdve a Demokratában sorozatban ismertetett *MacDonald*-kötetek vélhetően elnyernék a Világ Legjobbán Elhallgatott Könyvei címet, noha a mezőny igen erős. Nagyon nehéz hozzájuk jutni, és gyakorlatilag kritika sem olvasható róluk. Nyilván a figyelemkeltés elkerülése céljából.

Kínos, igen kínos, szuperkínos tudósi munka eredményéről van szó. Szerzője egyetemi tanár, aki tanulmányait több száz oldal lábjegyzettel és forrással támasztja alá. MacDonald a kaliforniai állami egyetemi hálózat Long Beachben lévő campusán tanít pszichológiát.

A trilógia első kötetét 1994-ben jelentette meg a patinás Praeger Publishers A nép, amelynek egyedül kell laknia: Judaizmus csoportfejlődési stratégia címen. A szerző, ahogyan mondják, sine ira et studio, harag és elfogultság nélkül kezdett azt őt érdeklő téma megírásához. Az anyaggyűjtés egyre jobban felcsigázta az érdeklődését és így elhatározta, a kérdés más vetületeit is megvizsgálja. Így született meg 1998-ban az Elkülönülés és elégedetlenjei – az antiszemitizmus fejlődésemlelete című kötete, a tanulmány harmadik, befejező részével együtt, amely A Kritika kultúrája – a huszadik századi értelmiségi és politikai mozgalmában való zsidó részvétel fejlődéstörténeti elemzése címet kapta. A második kötet kiadója is a Praeger, de a harmadiké a 1st Books Library. Arra, hogy nyomás nehezedhetett a Praegerre, nemcsak az utal, hogy egy trilógiának a befejező kötetét nem vállalta az első két részét kiadó cég, de az is, hogy a második kötet papírborítású kiadásának utánnomását sem. Azt így a Writers Club Press adta ki, amely San Joséban, New Yorkban, Lincolnban és Sanghajban jelenteti meg köteteit. A MacDonald-könyvek hatása felmérhetetlen, főként az egyre keményedő vonalvezetés végén csattanó harmadik köteté. Nagy hirtelenjében meg is jelent néhány, MacDonaldot támadó recenzió, majd néma csönd. Azóta is. De a kötetek híre szájról szájra terjed. 2002-ben megjelent nemcsak az első kötetnek, hanem a harmadiknak is új, papírkötéses kiadása.

És mivel, mint említettük, a harmadik kötet a „legkeményebb”, ismertetésünket is ezzel

kezdjük. Nem is szólva arról, hogy ki tudja, mit hoz a jövő. Emlékezzünk arra, hogy ebben a lapban – pontosabban egyenes ági elődjében, az Új Demokratában – külső erők már leállították egy sorozatban közölt ismertetésnek szerencsére már csak a befejező részét. Akkor azonban még rosszabb idők jártak e hetilapra, mert *Horn Gyula* idején nem a főszerkesztő kezében volt a végső döntés.

De visszatérve arra, amit *Hankiss Ágnes* mondott *Rákay Philipnek*: aki elolvassa a trilógiát, Hankiss tézisének talán összetettebben látja. Feltételezhetően úgy, hogy nálunk ugyanaz történt volna akkor is, ha az MSZMP nem akarta volna szándékosan szítani az urbánus–népi ellentétet. Másként kifejezve: azok, akiket *Márai* „alzsídóknak” nevezett, szították volna maguktól is.

Nos, erről a mellbevágó mondatról néhány szót. Márait a „nem polgári” urbánusok (ilyen ostoba terminológiát csak egy nyakatekert helyzetű országban értenek) nem csupán megkísérlék kisajátítani, de a polgári oldal ellen igyekeztek nemegyszer felhasználni. Módszertükre jellemző: a polgár Márait kívánják a magyar polgári jobboldal ellenségének feltüntetni. Azt a Márait, aki, mint írásaiból egyértelműen kiténik, fényévekre állna mind a mai MSZP-től, amelyben egykori elüldözött oly sok és prominens helyet foglalnak el, valamint az SZDSZ-től, a petők, a vásárhelyiek, a demszkyk, a harasztik, a kenedik és az **eörsik** pártjától.

Az ő oldaluk a „kebelre ölelést” sem tudja önmagáért tenni, csak gyűlölet kíséretében, mert ez a modus operandija. A gyűlölet mint fegyver. És ha valaki nekik fegyvernek hasznos, az ellenség ledöfésére is kipróbált fegyver, akkor az minden „bűne”, még a „legszörnyűbb”, az „antiszemitizmus” bűne alól is felmentendő. Márai „alzsídózása” tehát szemükben éppen annyira felmenthető, mint a hitgyülekezetes, pro-SZDSZ-es heti szennylapban egy öreg kloakanyilás, mert *Orbán Viktort* és – posztumusz – *Wass Albertet* nyilasozza. Vagy a mai washingtoni neokonzervatívok szemében azoknak a fundamentalista keresztényeknek teleologikus és teológiai antiszemitizmusa, akik a zsidók végső holokausztjáért dolgoznak. E félkretének azért mentesek az ☞

⇒ „antiszemitizmus” vádjától, mert az elképzelt apokaliptikus holokauszt felé menetelést jelenlegi stádiumában minden eszközzel segítik Izrael rasszista ultráit.

Márai – hogy felfrissítsük a másik oldal emlekezetét – egyébként ezt írta:

„A zsidókat szidják. Minden hivatal tele van velük, mondják, tisztességtelenek a kereskedelemben, erőszakosak, izléstelenek, hangosak és igazságtalanok a sajtóban, a közéletben, a politikában stb. Azt hiszem, nem az a baj, hogy zsidók vannak a hivatalokban, a tőzsdén, a szerkesztőségben. A baj az, hogy afféle alzsidók vannak túlságos számban mindenütt, alantas, értéktelen, selejtes emberek. A nagy tragédia a zsidóságot is értékeiben dézsmálta meg – nemcsak a zsidó értékek pusztultak, hanem az értékes zsidók. Az irodalomban elpusztult Szerb Antal, Szomory, Sárközy, Halász Gábor, Hevesi András, s jött helyettük néhány buzgó moszkovita alkalmazott. S mindenféle ez történt: alzsidók tűntek föl, a letűnt, fasiszta alkeresztények helyében.” Ami a Naplóból kimaradt 1945–1946 c., 217. oldal.

Ami Márai Sándort a háború utáni Magyarországon foglalkoztatta, azt meglehetősen leegyszerűsítéssel kifejezve, MacDonald globálisan vizsgálja meg.

És ezt kívánjuk az olvasókkal megismertetni.

Ugyanis itt már 13 éve folyik egy iszonyatos, eszközökben nem válogató hadjárat a többség ellen. Akik, mint Bayer Zsolt június 10-én idézte a Magyar Hírlap vezércikkét felülmúlhatatlan, Elég a magyargyalázásból! című cikkében a Magyar Nemzet Nézőpont oldalán, provokatív cílall tesz fel a kérdést, hogy „ki a magyar?”.

Egy olyan társaság vezet itt hadjáratot, amelynek egy budiban ruhát cserélő transzvesztíta is fontosabb hír annál a négyszázezer magyarnál, akik Csíksomlyón gyültek össze. Olyan társaság, amely ha Csíksomlyóról beszámol, akkor ott is „természetesen” „zsidózást” hall (Magyar Hírlap). De csak ők.

Megengedhetetlen, hogy sokan, nagyon sokan ne értsék meg ennek a kívülállók számára érthetetlen, feneketlen gyűlöletnek a gyökereit. És ez a társadalommegosztó gyűlöletet szító igyekezet – noha minden tisztelet Hankiss Ágnesnek – nem csak abból ered, hogy a magát szociáldemokratára átfőrmáló, valójában neoliborális MSZP-t a hatalomban tartásuk vagy oda besegítsék. Itt sokkal többről van szó.

Ez az, amit MacDonald vizsgál. Ezt a sokkal többit.

A másik oldal, amelynek napi sportja a magyar történelem hőseinek és mai vezetőinek sárba húzása egy hazug „realitás” nevében, aljas vállalkozása „védelmében” mindig elmondja, hogy ő nem szeret „mitologizálni”.

MacDonald sem szeret. Ezért, némi maliciával szólva, remélem, hogy a demitologizálók benne rokonlelket látnak – noha a professor fehér, angolszász, protestáns (WASP) –, és így e hetilap szerkesztőségét egyelőre nem robbantják fel. Vagy nem bulldóerezik félre és a bulldózerre netán követ hajító titkárkövet nem lövik fejbe. És nem mérgezik meg a benne ülőket ideggázzal. Ha már a Horn-korszak vasdorngjai – bánatukra – nem vetettek véget e lap történetének (köszönjük a lehetőségek élvezetes leírását – a szerk.).

Jövő héten tehát: MacDonald. Ami garantáltan nem a fasirt. ■